

Вікові психологічні особливості дітей 6 р.ж.

Це вік активного розвитку фізичних і пізнавальних здібностей дитини, спілкування з однолітками. Гра залишається основним способом пізнання навколишнього світу, хоча змінюються її форми і зміст.

У віці близько 5 років у розвитку дитини відбувається великий стрибок.

До 5 років він повинен мати уявлення про оборотних і необоротних процесах, відрізнити ситуації, в яких відбулася зміна якої-небудь ознаки або кількості від ситуацій, в яких кількість або (ознака) залишилися незмінними.

Сприяє загальному психічному розвитку активізація уяви. Уява - вища психічна функція, яка лежить в основі успішності всіх видів творчої діяльності людини, в тому числі і дорослого. Дорослі повинні цінувати в дошкільника не здатність робити за вказівкою або за зразком то, що пропонує дорослий, а придумувати свої власні плани. Формувати задуми і реалізувати індивідуальне уяву у всіх видах діяльності.

Математика вимагає переводити абстрактні поняття в зорові образи, візуалізувати їх. Розвитку цієї здатності сприяє, зокрема, знайомство з безпредметним, абстрактним мистецтвом, об'єктом уваги якого стає лінія, форма, колір самі по собі. Заняття музикою, в тому числі і слухання музичних творів, активізують абстрактне мислення і уяву.

Особливість дітей даного віку - інтерес і тяга до прекрасного, естетично цінного. Естетичність використовуваних наочних матеріалів, їх композиції на занятті, багато в чому визначають ступінь зацікавленості хлопців самим предметом.

Необхідно прищепити дітям смак до роздумів і міркуванням, пошуку рішень, навчити відчувати задоволення від доданих інтелектуальних зусиль і одержуваного у вигляді проблеми інтелектуального результату. Важливо, щоб хлопцям супроводжував успіх.

РЕЗЮМЕ:

- Дитина може довільно управляти своєю поведінкою, а також процесами уваги і запам'ятовування, емоційними реакціями;
- У будь-якому виді діяльності може вийти за межі миттєвої ситуації, усвідомити тимчасову перспективу, утримувати в свідомості одночасно ланцюжок взаємопов'язаних подій або різні стану речовини або процесу.

У цьому віці ваша дитина:

- Продовжує активно пізнавати навколишній світ. Вона не тільки ставить багато питань, але і сам формує відповіді або створює версії. Її уява задіяно майже 24 години на добу і допомагає йому не тільки розвиватися, а й адаптуватися до світу, який для нього поки складний і малооб'ясним.
- Бажає показати себе світові. Він часто повертає до себе увагу, оскільки йому потрібен свідок його самовираження. Іноді для нього негативну увагу важливіше ніякого, тому дитина може провокувати дорослого на повернення уваги «поганими» вчинками.
- Насилу може порівнювати власні «хочу» з чужими потребами і можливостями і тому весь час перевіряє міцність виставлених іншими дорослими кордонів, бажаючи дістати те, що хоче.
- Готовий спілкуватися з однолітками, пізнаючи через це спілкування правила взаємодії з рівними собі. Поступово переходить від сюжетно-рольових ігор до ігор за правилами, в яких складається механізм управління своєю поведінкою, що виявляється потім і в інших видах діяльності. У цьому віці дитині ще потрібен зовнішній контроль - з боку його товаришів по грі. Діти контролюють спочатку один одного, а потім - кожен самого себе.
- Прагне до більшої самостійності. Він хоче і може багато чого робити сам, але йому ще важко довго зосереджуватися на тому, що йому нецікаво.
- Дуже хоче бути схожим на значущих для нього дорослих, тому любить грати у «дорослі справи» та інші соціальні ігри. Продовжительність ігор може бути вже досить суттєвою.
- Може почати усвідомлювати статеві відмінності. З цього приводу може задавати багато «незручних» для батьків питань.

□ Починає задавати питання, пов'язані зі смертю. Можуть посилюватися страхи, особливо нічні і проявляються в період засипання.

Вам як його батькам важливо:

□ З повагою ставитися до його фантазіям і версіями, не заземлений його магического мислення. Розрізняти «брехня», захисне фантазування і просто гру уяви.

□ Підтримувати в дитині прагнення до позитивного самовираження, дозволяючи розвиватися його талантам і здібностям, але не акцентуючи і не експлуатуючи їх. Постаратися забезпечити дитині можливості для найрізноманітнішого творчості.

□ Бути уважними до бажань дитини, але і вміти ставити кордон там, де його бажання шкідливі для нього самого або порушують кордону оточуючих його людей. Важливо пам'ятати, що не варто ставити ту межу, яку ви не в змозі відстояти і витримати.

□ Забезпечувати дитині можливість спілкування з однолітками, допомагаючи своєму малюкові тільки в разі його емоційних ускладнень, обговорюючи сло-жівшюся важку ситуацію і разом розглядаючи варіанти виходу з неї. Забезпечувати спілкування з близькими, організовуючи відпочинок всією сім'єю, разом з дитиною обговорюючи спільні плани.

□ Поступово знижувати контроль і опіку, дозволяючи дитині ставити перед собою найрізноманітніші завдання і вирішувати їх. Важливо радіти само-стоятельним успіхам дитини, і підтримувати його в разі проблем, спільно розбираючи причини невдачі.

□ Пам'ятати, що в цьому віці (та й завжди) ваша дитина охочіше буде відгукуватися на прохання про допомогу, ніж на повинність і обов'язан-ність. Усвідомлювати, що, звертаючись до нього як до помічника, ви більше раз-віаєте в ньому «дорослу» позицію. Роблячи його підлеглим і зобов'язаним виконувати ваші вимоги, ви розвиваєте його «інфантильно-дитячу» складову.

□ По можливості не лякатися і не ухилятися від «незручних», але дуже важливих для дитини питань. Відповідати ясно і максимально просто тільки на ті питання, які він задає, що не поширюючись і не ускладнюючи. Вміти об'яс-нить йому специфіку різниці підлог на його мові, відповідно до його воз-растом, в разі труднощів запастися дитячою літературою на цю тему.

□ На питання про смерть відповідати по можливості чесно відповідно до ваших, в тому числі і релігійними, уявленнями. Пам'ятати, що отсут-ствие інформації по цій темі породжує у дитини фантазії, які можуть бути тривожніше і страшніше, ніж реальність.

□ Допомогати дитині (незалежно від статі) справлятися зі страхами, не засуджуючи його і не закликаючи «не боятися». Уважно вислуховувати дитину і співчувати йому, розділяючи його неспокою і тривоги. Підтримувати його в процесі проживання страху, бути по можливості поруч, коли це потрібно полохливий дитині, а й поступово надавати йому можливість справлятися самому з чимось менш страшним. У разі нав'язливих страхів звертатися за допомогою до психологів.